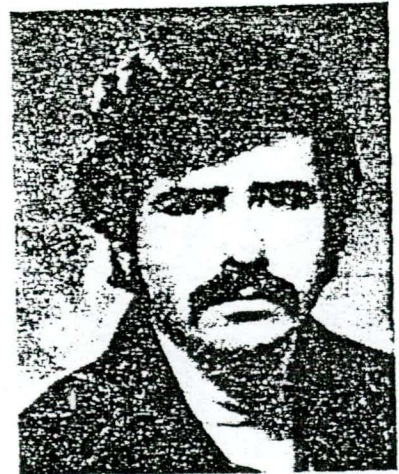


פינטו, מאיר

מאיר, בן אביבה ויצחק ז"ל, נולד ביום י' בתמוז תשי"א (14.7.1951) בבתי-ים. הוא למד בבית-הספר היסודי "ראשונים" בבתי-ים, והמשיך בלימודים על-יסודיים בבית-הספר התיכון-עירוני א', במגמה ביולוגית. בקיץ 1969 עמד בהצלחה בבחינות הבגרות. מאיר היה ילד עירני וחביב. משחר ילדותו התעניין בתחומי המדע והאמנות, וכשהחל ללמוד בבית-הספר, התגלה כתלמיד חרוץ ושקדן. מילדותו היה נער חברותי מאוד. הוא



השתתף במסעות ובטיולים שונים ברחבי הארץ, והיה פעיל בארגון מסיבות וחגיגות בחברת בני גילו. "מאיר היה חבר נאמן, עליו תמיד, שמח בחלקו. בעת צרה אפשר היה לסמוך עליו", סיפר אחד מחבריו. גם בבית-הספר התיכון הצטיין בלימודים. את שעות הפנאי הקדיש לפעילות ספורטיבית וליצירה אמנותית. כשהיה בן שתים-עשרה החל לצייר, ואם כי לא למד את תורת הציור, הרי נתברך בחוש טבעי מצוי לצבע. "למאיר הייתה רגישות אסתטית מיוחדת במינה", סיפרה אמו בגאווה, "הוא העריך יופי בכל מובניו, וכשצייר דבר-מה, שקד על עבודתו עד שהיה הציור על הבד, או הפסל, מתאים לדימוי, שהציב לעצמו במוחו". כשהתבגר החל לשלוח ידו גם במלאכת הצילום והפיתוח. בבית האם יש עשרות תמונות שמן, רישומים בעיפרון, תצלומים ושאר יצירות, פרי עבודתו ודמיונו של מאיר. בן מסור היה להוריו, ואח אוהב לאחותו ורדה. "מאורי", כך כינתה אותו אמא והסבירה: "מאיר שלי היה המאור שלי. היה לו חוש הומור בריא, ובכל מקום שנמצא – שם היה זוהר". ערב גיוסו לצה"ל היה מאיר על-גבה-קומה וחסון, משוש לב, כל רואיו.

מאיר גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1969 והוצב לחיל השריון. בבית-הספר התיכון היה פעיל בגדנ"ע אוויר, וחלם להיות באחד הימים טייס בחיל האוויר, אך נכשל במבדקים בשל ליקוי בראייה. "חוש ההומור של מאיר הציל אותו בעת הטירונות וגם אחריה", סיפרו ידידיו וציינו, שמעולם לא התלונן ולא רטן על התנאים הקשים. בכל משימה שהוטלה עליו הוכיח את מסירותו: מאיר השתלם בקורס למקצועות הטנק ובקורס למפקדי טנקים וגשירת כמפקד טנק ביחידה של חיל השריון. הוא מילא בנאמנות את הוראות מפקדיו, והם ידעו שיוכלו לסמוך עליו.

בקיץ 1972, כשהשתחרר מאיר מהשירות הסדיר, למד שנה אחת במכינה של אוניברסיטת תל-אביב. הוא ביקש ללמוד הנדסת מכונות, והיה אמור להתחיל בלימודים סדירים בשנת הלימודים תשל"ד. מלחמת יום הכיפורים שמה קץ לחלומות כולם. המלחמה פרצה, ובמשך כל יום התענית לא נרגע מאיר ולא נח. "שכחו אותי", קבל בפני אמו, ניסה שוב ושוב להתקשר עם חבריו ליחידה, וסירב לשעות להפצרותיה של אמא. הוא אמר בפסקנות: "זו מלחמה. אני מוכרח ללכת!", בשש לפנות ערב נקרא להתייצב ביחידתו, ולמחרת היום נשלח לחזית הדרום. מאיר לחם כמפקד טנק במרחבי סיני והשתתף בקרבות הבלימה. ביום י"ח בתשרי תשל"ד (14.10.1973) נפגע ונהרג במהלך קרב עקוב מדם מדרום ל"סנטימנט" בסיני. סיפקה-אמו: "הוא שלח לנו מכתבים וצייר ציורים מוזרים. כמה פעמים צייר את עצמו והוא פצוע. הדבר הפחיד אותי, אבל הוא צחק ולעג לי. 'את סתם פחדנית, אמא', אמר לי..." מאיר הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית של בית-העלמין בחולון. השאיר אחריו הורים ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל-ראשון. י"ח חודשים לאחר נופלו נפטר אביו. "הוא לא יכול היה לשאת את גודל האסון שפקד אותנו", אמרה רעייתו.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה, כתב מפקד היחידה: "נזכור תמיד את מאיר, אשר כמפקד טנק נלחם ללא חת, תחת אש כבדה של האויב, עד לנפילתו". משפחת פינטו תרמה לזכר מאיר ספר תורה לבית כנסת בבתיים.